

Ott állt a sok ember, éljent kiáltott, aztán a hídon fölvonult Budára, hogy a börtönből kiszabadítsa a magyar szabadságért küzdő rabokat. Később harc lett a követelésekből, mert a császár és a hozzá hű nagyurak nem akarták megadni, amit a nép kért az igazság nevében. A magyar nép szabadságáért harcoló katonákat honvédeknek hívták. Az ő zászlójuk, a nemzetiszínű zászló lobogott elől a harcok idején, és buzdította a honvédeket bátorságra. Ezért lobogtatunk mi is nemzetiszínű zászlót ezen az ünnepen – meg a forradalom vörös zászlóját – az ő emlékükre, és ezért hordjuk a nemzetiszínű kokárdát is.

A hős honvédekről emlékezünk meg március tizenötödikén egy olyan verssel is, ami jól illik ehhez az ünnephez:

WEÖRES SÁNDOR

Megy az úton...

Megy az úton a katona,
Zúg a vihar, fúj a szél,
zúg-búg, fúj a szél,
a katona sose fél.

Mitől félne? Kezibe kard,
gonoszoknak odavág,
dirr-durr, odavág,
sose bántsák a hazát.